

René VERRETH

Acteur

In oktober speelt René VERRETH voor de honderdste keer de rol van Georges in het gelijknamige toneelstuk over mis(be)handeling van ouderen door hun familie. De acteur schreef en regisseerde het stuk in samenwerking met het Vlaams Meldpunt Ouderenmis(be)handeling. „Ik herken de onmacht van mensen om het goede te doen, maar onrecht en elkaar pijn doen, daar lig ik wakker van.”

‘Denk egoïsme weg en je vindt beloning in het geluk van anderen’

Pieterjan VOLCKAERT

Sprake van ouderenmis(be)handeling is er, wanneer ouderen slachtoffer zijn van fysiek of psychologisch geweld door mensen van wie ze afhankelijk zijn. René VERRETH, bekend van onder meer *De Collega's*, las een interview met de oprichtster van het Vlaams Meldpunt Ouderenmis(be)handeling en de thematiek greep hem meteen aan. Hij nam met haar contact op en uit de gesprekken die ze voerden, ontstond bij hem het idee voor de voorstelling *Georges*.

–Om iets aan te kaarten, komt u als vanzelf bij theater terecht. Vanwaar die passie?

Op het college waar ik als kind zat, werd op een hoog niveau intensief met ons gezongen en toneelgespeeld. Heb je een beetje talent, dan draag je dat mee voor de rest van je leven. Thuis zongen we samen de liederen die we op het college leerden. Het was echt een warm nest. Mijn hele leven droeg ik die warmte mee. Dat ik achteraf naar het conservatorium in Mechelen trok, vonden mijn ouders schitterend.

–Waarom is creatief bezig zijn zo belangrijk?

Kunst is voor mij een manier om dingen te bejubelen, maar ook een vorm van vreedig verzet. Nieuws kan dat ook zijn. De journalistiek zoekt echter vaak niet naar oorzaken, maar naar schuldigen. Ze drijft mensen in kampen. Ik begrijp bijvoorbeeld niet dat kranten vandaag spreken van „het spook van de vergrijzing”. Dat mensen ouder worden, is voor mij de grootste verwezenlijking van onze samenleving. Het is de slagroom op de taart, maar ouderen zijn nu plotseling een probleem: ze vreten aan de pensioenen van de jongere, werkende bevolking.

–Is dat warme nestgevoel dan afwezig in onze samenleving?

Veel hangt af van waar je geboren wordt. Bij de eerste aanraking in de wieg weet een kind dat er iemand voor hem is en dat is een ervaring voor de rest van het leven. Wie die liefde en geborgenheid nooit heeft gekend, kan ze ook moeilijk doorgeven. Onze grote kracht is elkaar graag zien. Ik meen dat je maar gelukkig kunt zijn door iemand gelukkig te maken. Daarbij horen opofferingen, want liefde is geven en nemen. Denk je het egoïsme weg, dan vind je beloning in het geluk van anderen. Maar als het egoïsme bovendienrijft, worden anderen daar het slachtoffer van, zoals in *Georges*.

De thematiek van de oudermis(be)handeling greep hem zo aan, dat René Verreth er een stuk over schreef. © Frank Bahnmueller

–Waarover gaat het toneelstuk precies?

Na de dood van zijn vrouw blijft de oude Georges verweesd achter. Zijn zoon en schoondochter besluiten bij hem in te trekken. Oorspronkelijk hebben ze goede bedoelingen, maar langzaam aan steekt hebzucht de kop op. Zoonlief vindt het niet nodig dat de vriend des huizes elke dag langskomt. Georges raakt langzaam aan geïsoleerd. Met het stuk wilde ik laten voelen dat het mishandelen of ‘mis behandelen’ van ouderen vaak langzaam ontstaat uit goede bedoelingen of oprechte bezorgdheid. Een zorgzaam „Va, zet u in de zetel”, wordt na verloop van tijd een bevel. Ik zag zelf al hoe iemand met een riem in zijn fauteuil was vastgebonden.

–Hoe kan een situatie zo ontsporen?

Mensen vergeten dat ze ooit verwend werden als hulpeloos wezentje. Ik heb zelf pas een tweede kleinkind, en daarvoor zorgen, geeft zoveel vreugde. Waarom vinden we die vreugde niet om voor onze ouderen te zorgen? Misschien omdat we te jachtig leven en het te druk hebben met rijk worden. Wat minder mooi is, wordt afgestoten: mensen met een handicap, ouderen. Hui-

zen krijgen twee garages, maar waarom is er geen plaats voor onze eigen oude mensen en moeten ze naar tehuisen? Durven we die mensen nog omhelzen? Jaren geleden wilden we de ouders van mijn vrouw bij ons thuis opvangen. „We waren gek”, of „we wilden ervan profiteren”, klonk het. Velen kunnen zo’n offer niet opbrengen.

„We zijn soms niet in staat om het goede te doen”

Ze vangen hun ouderen op, maar ‘lastig’ mogen ze niet zijn. Het is voor mij ook herkenbaar, de onmacht van mensen om het goede te doen. Beseffen hoe verziekt de situatie is, doe je pas als je er diep genoeg in zit. De personages uit het stuk komen zelf tot dit besef. „Wat hebben we nu gedaan?”, vragen ze zich af.

–Is de thematiek niet te zwaar voor een theaterstuk?

De mensen hoeven niet bang te zijn om te komen kijken. Er zit heel wat humor in

het stuk. Er is de rol van de kleindochter die het opneemt voor haar opa. Bij sommige voorstellingen geven we vooraf een korte toelichting in een apart zaaltje.

–Bent u bang zelf naar een tehuis te moeten?

Soms wel, als ik door gangen van rusthuizen loop of zie hoe oudere mensen soms ‘braaf’ worden gehouden. Ik ben overtuigd dat mijn vrouw en dochter hun best zullen doen om voor mij te zorgen. Het zou me verbazen, mochten ze me opsluiten. (lacht) Drie keer per jaar presenteer ik een concert in het rusthuis hier in de buurt. Iedereen mag dan gratis binnen en buiten, en wie niets met het rusthuis heeft, komt er op die manier ook een keertje.

Georges van Theater Waverland speelt nog tot 16 oktober in meerdere Vlaamse cultuurhuizen. Meer info op users.telenet.be/waverland. Op 8 oktober om 14.30 en 20.15 uur en op 9 oktober om 14.30 uur speelt het gezelschap in de Antwerpse Arenbergschouwburg. Meer informatie op 03 202 46 46 of via www.arenbergschouwburg.be.